

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoPr/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112202588
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3112202588.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Martiny Trnavskej, v spore žalobcu: ZLATOKOV SK, a.s., so sídlom Trenčín, Martina Rázusa 8, IČO: 36 318 370, právne zastúpeného JUDr. Františkom Vavračom, advokátom, so sídlom Banská Bystrica, Horná 51, IČO: 51 157 187, proti žalovanej A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, právne zastúpenej AKK Advokátska kancelária Kubínyiová s. r. o., so sídlom Trenčín, Piaristická 9, IČO: 36 863 891, o zaplatenie 17.201,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. novembra 2022, č. k. 12Cpr/2/2012-606, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.593,71 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 až do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, vydaného dňa 30.10.2012, č. k. 1T/141/2012-151, IČS 3112011569 dlžníkom – obvineným F. G. H., nar. XX.XX.XXXX.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. m e n í tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 58 %, k rukám jej právneho zástupcu AKK Advokátska kancelária Kubínyiová, s. r. o., v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti tohto rozsudku určená výška náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušení veci dovolacím a odvolacím súdom rozhodol výrokom I. tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 204,05 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 až do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, vydaného dňa 30.10.2012, č. k. 1T/141/2012-151, IČS 3112011569 dlžníkom – obvineným F. G. H., nar. XX.XX.XXXX. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 89,14 % k rukám jej právneho zástupcu AKK Advokátska kancelária Kubínyiová s. r. o. v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka Okresného súdu Trenčín, ktorým bude po právoplatnosti tohto rozsudku určená výška náhrady trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej náhrady škody podľa § 182 Zákonníka práce za vzniknutý schodok. V poradí prvým rozsudkom, výrokom I.,

právoplatným dňa 03.07.2018, zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 734,98 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 až do zaplataenia, všetko v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, vydaného dňa 30.10.2012, č. k. 1T/141/2012-151, IČS 3112011569 dlžníkom - obvineným F. G. H., nar. XX.XX.XXXX. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 91,46 % k rukám právneho zástupcu, v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania.

3. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 21.03.2019, č. k. 17CoPr/7/2018-436 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. a vo výroku o trovách konania potvrdil. Žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci existovali dôvody, pre ktoré sa žalovaná sčasti zbavila svojej zodpovednosti, s tým, že sa stotožnil i s mierou zavinenia žalovanej na jednotlivých položkách, ktorou bol vyčíslený schodok na zverených hodnotách tak, ako to ustálil súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v závislom výroku o trovách konania potvrdil, pričom v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP). K žalobcom namietanému výroku I. uviedol, že proti tomuto výroku jeho odvolanie nesmerovalo, preto v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť (§ 367 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

4. Na základe dovolania žalobcu dovolací súd uznesením zo dňa 22.07.2020, sp. zn. 8Cdo/206/2019 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí uviedol, že hoci samotný odvolací súd vo svojom rozhodnutí odkázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/244/2017, sám sa týmito závermi pri svojom rozhodnutí dôsledne neriadil, keď sa bez ďalšieho stotožnil so súdom prvej inštancie o „zanedbateľnej“ miere zavinenia žalovanej na jednotlivých položkách, ktorou bol vyčíslený schodok na zverených hodnotách. Hoci prevažná časť odcudzených hodnôt pochádzala práve z trezoru, ktorý sa nachádzal vo vedľajšej (verejnosti neprístupnej) miestnosti, ktorú spolu s trezorom žalovaná ponechala otvorenú, odvolací súd ohľadne škody na týchto hodnotách ustálil zavinenie žalobcu v rozsahu až 95 % a 90 % (a teda zavinenie žalovanej v rozsahu 5 % a 10 %). Svoj záver pritom odôvodnil zodpovednosťou žalobcu za zlé rozloženie pultov na predajni, voľné vchody do zápultia, cez ktoré sa cudzie osoby mohli dostať do kancelárie, v ktorej sa trezor nachádzal, voľné umiestnenie časti zlatých šperkov – retiazok na polici (mimo uzamknutej vitríny), neodvedenú tržbu v banke, výslovné neuloženie povinnosti zamykať trezor v internej smernici, ktorá bola odovzdaná žalovanej pri vzniku jej pracovného pomeru a napokon, za neošetrený postup pre prípad vypadnutia jedného (niektorého) z predavačov z dôvodu náhlej okolnosti, v dôsledku čoho v deň krádeže žalovaná pracovala na dotknutej predajni ako jediná predavačka, ktorá objektívne nemala možnosť pri obsluhovaní jedného zákazníka obsiahnuť priestor celej predajne. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí tak síce poukázal (zohľadnil) na zavinenie žalovanej, avšak už nevyhodnotil, ako sa táto skutočnosť prejavila na odcudzení hodnôt v trezore nachádzajúcich sa (t. j., či odcudzenie hodnôt žalovaná svojim konaním uľahčila alebo nie), a preto nie je zrejmé, ako dospel k záveru o miere podielu zavinenia žalovanej na vzniknutej škode v rozsahu iba 5 % a 10 %, keďže deklarované pochybenia žalobcu (zlé rozloženie pultov v predajni, denné neodvádzanie tržieb do banky, počet pracovníkov v predajni) zrejme nemohli byť priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Dovolací súd konštatoval, že tieto skutočnosti síce rovnako mohli mať určitý podiel na odcudzení hodnôt tretími osobami, avšak tento nemohol byť podielom rozhodujúcim (v rozsahu 95 % a 90 %). Odvolací súd neskúmal, či by k odcudzeniu hodnôt z trezora došlo (mohlo dôjsť) aj za situácie, ak by dvere do miestnosti, kde sa trezor nachádzal (vrátane neho), boli riadne uzamknuté, a teda sa nezaoberal skutočnosťou, či žalovaná týmto porušením pracovných povinností konanie páchatel'ov umožnila (uľahčila) tým, že zverené hodnoty riadne nezabezpečila, resp. nevyhodnotil, či toto porušenie povinností hmotne zodpovednou zamestnankyňou (žalovanou) z nebanlivosti bolo takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretích osôb vôbec nemohlo dôjsť. Dovolací súd pritom nespochybil závery odvolacieho súdu o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalovaného (z dôvodu nevytvorenia vhodných pracovných

podmienok – zlé rozloženie pultov, počet pracovníkov v predajni a pod.), avšak závery o takmer úplnom (nie čiastočnom) zbavení sa zodpovednosti žalovanej aj za schodok na hodnotách nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore v neuzamknutej miestnosti, považoval za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, vychádzajúcu predovšetkým zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/244/2007. Dovolací súd ďalej konštatoval, že o tom, že trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť), najmä, keď si žalovaná musela byť z povahy svojho zamestnania vedomá „vynachádzavosti zlodějov pri vykrádaní zlatníctiev, ich rôznych nástrah na oklamanie predavačov“, ju nebolo treba osobitne poučovať; ide o všeobecne známe pravidlá ochrany majetku. Neobstojí preto ani argumentácia o tom, že žalovanej nebolo v smernici, ktorá jej bola odovzdaná pri vzniku pracovného pomeru, výslovne uložená povinnosť trezor zamykať. Rovnako neobstojí tvrdenie, že žalobca mohol škodu (pokiaľ išlo o finančnú hotovosť uloženú v trezore) minimalizovať, ak by odvádzal tržby do banky denne (a preto nesie zavinenie na jej vzniku), keďže ani táto skutočnosť nebola v priamej príčinnej súvislosti s konaním páchatel'ov, ktorým bolo „uľahčené“ odcudziť hodnoty z trezoru práve tým, že na prístup k nemu nemuseli prekonať žiadnu prekážku (stačilo odpútať pozornosť žalovanej). Výška finančnej hotovosti ponechaná v trezore, resp. denné neodvádzanie finančnej hotovosti do banky, nebolo príčinou vzniku škody na majetku žalobcu (obdobne nemožno napríklad pri krádeži auta argumentovať tým, že poškodený mohol minimalizovať škodu, ak by si nekúpil luxusné, ale iba „bežné“ motorové vozidlo). Žalovaná tak z neobstaranosti (vo vzťahu k hodnotám uloženým v trezore) porušila povinnosť zabrániť vzniku zavinených strát, rozdielov a úbytkov hodnôt zverených k vyúčtovaniu a povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 ZP). Z uvedených dôvodov dovolací súd uložil odvolaciemu súdu, aby opätovne vyhodnotil, či žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená „šťastí alebo celkom bez jej zavinenia“.

5. Na základe citovaného zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu odvolací súd uznesením zo dňa 24.08.2021, č. k. 17CoPr/5/2020-507 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí konštatoval, že z citovaného rozhodnutia dovolacieho súdu je zrejmé, že dovolací súd považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za správne pokiaľ išlo o závery o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám, nachádzajúcim sa priamo na predajni žalovanej, avšak závery o takmer úplnom zbavení sa zodpovednosti žalovanej aj za schodok na hodnotách, nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore v neuzamknutej miestnosti, považoval za predčasné. Pre rozhodnutie o zodpovednosti žalovanej v tejto časti je tak potrebné, aby odvolací súd mal dostatok podkladov pre rozhodnutie, najmä, aby zo zisteného skutkového stavu veci bolo zrejmé presné vyčíslenie hodnôt, ktoré sa nachádzali v neuzamknutom trezore vo vedľajšej miestnosti predajne žalobcu. Z tvrdení žalobcu a z rozsudku súdu prvej inštancie totiž vyplýva, že v trezore sa mala nachádzať neodvedená tržba v sume 4.401,83 eur, suma za predaj poukážok Lyoness vo výške 2.915,- eur, vykúpené zlomkové zlato vo váhe 145,978 g v hodnote 2.563,67 eur bez DPH a bližšie nešpecifikované zlaté šperky. Z obsahu spisu, ani z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie však nie je možné zistiť počet kusov týchto odcudzených šperkov a ich hodnotu; zo spisu nie je možné zistiť, koľko z nich (a v akej hodnote) sa nachádzalo priamo v neuzamknutom trezore vo vedľajšej miestnosti predajne žalobcu a koľko z nich bolo odcudzených z voľnej police na stene. Pre ďalšie rozhodnutie vo veci je rozhodujúce presne ustáliť počet a najmä presnú hodnotu odcudzených zlatých šperkov, ktoré boli uložené v trezore, nakoľko toto zistenie je podstatné pre stanovenie celkovej výšky odcudzených hodnôt z neuzamknutého trezoru žalobcu a východiskom pre určenie výšky zodpovednosti žalovanej za vzniknutý schodok na zverených hodnotách podľa súdom ustálenej miery zavinenia na vzniknutej škode. Preto odvolací súd uložil súdu prvej inštancie, aby v ďalšom konaní na základe dôkazov predložených žalobcom (ktorý je v tomto smere zaťažený dôkazným bremenom) ustálil presný počet a hodnotu odcudzených zlatých šperkov z trezoru žalobcu, ustálil celkovú výšku hodnôt odcudzených z trezoru a následne opätovne určil mieru podielu zavinenia žalovanej na vzniknutej škode s výslovným uvedením úvah, ktoré súd prvej inštancie k rozhodnutiu viedli. Súd prvej inštancie pritom pri svojom novom rozhodnutí nezabudne opomenúť skutočnosť nesporne vyplývajúcu zo spisu, že žalovaná mala uzavretú dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách v zmysle ust. § 182 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí síce konštatoval, ale nijako ju vo vzťahu k ustáleniu miery zodpovednosti žalovanej za vzniknutý schodok v zmysle ust. § 189 Zákonníka práce, nevyhodnotil.

6. Po zrušení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že predmetom posúdenia v zmysle predchádzajúcich vyslovených právnych názorov zostalo posúdenie, čo bolo priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Súd prvej inštancie preto zisťoval túto priamu príčinu pri celkovom komplexnom pohľade na predajňu žalobcu, spôsob predaja a všetky vzniknuté okolnosti. Z vykonaného dokazovania nemal za sporné, a to ani medzi stranami, že predajňa mala tvar písmena „L“, pulty boli rozmiestnené tak, že z jedného konca nebolo vidieť na opačný koniec, pulty boli z koncových strán voľne otvorené do zápultia, dvere do bočnej miestnosti s trezorom (otvoreným/privretým, neuzamknutým) bývali otvorené i neuzamknuté a v predajni bývali dve predavačky. Za situácie, že v predajni boli dve predavačky, nedošlo k odcudzeniu hodnôt, pretože aj pri nevhodnom rozložení pultov pre jednu predavačku, vzhľadom na tvar predajne v tvare „L“ a voľnom prístupe do zápultia, prítomnosť dvoch predavačiek zabezpečila ochranu a možnosť pozorovania celej predajne v tvare písmena „L“ a tretia osoba tak nemala možnosť sa nepozorovane dostať do zápultia a následne cez otvorené dvere do bočnej miestnosti s otvoreným trezorom. Avšak v deň krádeže dňa 23.06.2011 došlo k náhlemu výpadku/nepřítomnosti druhej predavačky/predavača v predajni žalobcu a žalobca nezabezpečil náhradného predavača za chýbajúceho, v dôsledku čoho v predajni zostala celý deň sama iba jedna predavačka, a to žalovaná. Súdu prvej inštancie sa z uvedeného javilo, že prvou príčinou krádeže – výber zlodějov ísť kradnúť do predmetnej predajne žalobcu boli tieto dve skutočnosti: (jedna predavačka, tvar predajne do „L“ s voľným vstupom do zápultia), pretože, ak by zloději pri predchádzajúcej obhliadke predajne videli v predajni dve predavačky, pochopili by, že nemajú možnosť niečo odcudziť. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že k tejto prvej príčine sa súdežne priradila skutočnosť, že zloději videli otvorené dvere do bočnej miestnosti s trezorom. Z pohľadu zlodějov to boli vlastne dve súdežné príčiny, ktoré im uľahčili a motivovali ich ku krádeži, a to prítomnosť iba jednej predavačky v predajni tvaru „L“ s voľným vstupom do zápultia a otvorené dvere do bočnej miestnosti s trezorom. Z tohto pohľadu je podiel zavinenia na strane žalobcu 50 % a podiel na strane žalovanej 50 %.

7. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe a právnej teórie, súd musí zistiť priamu a bezprostrednú príčinu pri skúmaní príčinnej súvislosti medzi vlámaním a jeho následkom a až potom môže určiť čiastočnú alebo úplnú exkulpáciu. Ak je nedbanlivostné porušenie povinnosti hmotne zodpovedným zamestnancom takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretej osoby vôbec nemohlo dôjsť, neprichádza do úvahy ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a okolnosti tohto prípadu (rozmiestnenie nábytku, počet pracovníkov a tvar predajne) bol toho názoru, že priamou a bezprostrednou príčinou odcudzenia hodnôt z trezoru v deň krádeže dňa 23.06.2011, keď na predajni bola výnimočne iba jedna predavačka – žalovaná, bolo to, že žalovaná nechala otvorené dvere do bočnej miestnosti, kde sa tento trezor nachádzal. Avšak k vzniku schodku úmyselným konaním tretích osôb by vôbec v danej situácii za prítomnosti jednej predavačky nedošlo na 100 % iba vtedy, ak by žalovaná tieto dvere nielen zavrela, ale aj zamkla, kľúč z dverí by vybrala a nechala by si ho pri sebe, pretože zloději boli až štyria, pri svojich úkonoch a tvare predajne boli rozdelení tak, že časť z nich zabávala žalovanú ako predavačku a časť vošla dverami do bočnej predajne a vykradla trezor. Skutočnosť, že by dvere boli iba zavreté, nie je zárukou pri uvedenom priebehu krádeže, že by jeden zo zlodějov nevyskúšal, či sa zavreté dvere náhodou nedajú otvoriť, aby mohol vojsť do miestnosti s úmyslom tam ukradnúť, čo tam nájde.

9. V danej veci žalovaná nemohla vykonať takéto zabezpečovacie opatrenie – zamknúť dvere, pretože vo dverách nebol kľúč, nebol ani na predajni, ani ho nedostala od žalobcu, teda žalovaná nemala čím dvere zamknúť. Z tohto dôvodu zavinenie žalovanej v tomto smere nie je 100 %-tné, ale iba čiastočné. Zamestnávateľ – žalobca nevybavil tieto dvere kľúčom, preto sa aj on podieľal na uľahčení/umožnení páchatelom vstupu do vedľajšej miestnosti s trezorom. Súd prvej inštancie preto určil podiel spoluzavinenia za nezatvorené dvere a chýbajúci kľúč od dverí v tejto konkrétnej situácii v pomere 50 % v neprospech žalovanej (nezatvorené dvere) a 50 % v neprospech žalobcu (chýbajúci kľúč od dverí) s tým, že pri tejto príčine je nepodstatné, či bol trezor zamknutý alebo len privretý.

10. Z vyššie uvedeného vyplýva, že podiel žalovanej podľa predchádzajúceho bodu je 50 % a tento podiel je za nezatvorené dvere ďalej znížený o podiel žalobcu 50 % za chýbajúci kľúč vo dverách, teda podiel žalovanej je 25 %.

11. Avšak súd prvej inštancie zistil, že v situácii, kedy bola v predajni len jedna predavačka, ku krádeži, či už 2 ks plátov i hodnôt z trezoru by nedošlo, ak by jeden z dvoch koncov pultov bol uzavretý, a to ten bližšie k dverám do bočnej miestnosti (na pravej strane) podľa foto na č. I. 25 súdneho spisu. Ak by bol pult na pravom konci uzavretý, aj keby jedna predavačka bola na ľavom konci, odkiaľ nevidela na pravý koniec, na dvere do bočnej miestnosti a na policu z 2 ks plátov, zloději by nemali voľný vstup zápultia, ale by museli prekonať prekážku, napr. preskočiť pult. Z tejto skutočnosti vyplýva ďalší podiel žalobcu na uľahčení zlodějom v krádeži, teda ďalší podiel žalobcu na zavinení, a to v rozsahu 50 % z podielu žalovanej 25 %. Výsledný podiel zavinenia žalovanej potom zostal vo výške 12 %. Z vykonaného dokazovania bolo bez pochybnosti zistené, že ku vzniku schodku by nedošlo, ak by na predajni v čase krádeže boli dve predavačky tak, ako to bolo obvyklé v iné dni, pulty by nemali dve miesta na prechod do zápultia (chýbali dvierka, alebo iná zátarasa), dvere do bočnej miestnosti by boli nielen zatvorené, ale aj zamknuté kľúčom a kľúč by bol u predavačky. Všetky uvedené skutočnosti sú skutočnosťami, preukazujúcimi vyvinenie sa (exculpáciu) žalovanej a čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce.

12. Pokiaľ ide o posúdenie spoločnej hmotnej zodpovednosti všetkých štyroch predavačov na predmetnej predajni, súd prvej inštancie zistil, že v deň krádeže 23.06.2011 bola na predajni iba jedna predavačka, a to žalovaná, preto vo vzťahu k príčine krádeže, a to otvorených dverí do bočnej miestnosti s trezorom neprichádzala do úvahy zodpovednosť ostatných spoločne zodpovedných predavačov podľa § 189 ods. 4 Zákonníka práce.

13. K jednotlivým položkám vzniknutého schodku a k spôsobu výpočtu výšky náhrady za odcudzené hodnoty z trezoru súd prvej inštancie uviedol:

14. K odcudzenej neodvedenej tržbe 4.401,83 eur a k položke: odcudzenie – chýbajúce vykúpené zlomkové zlato v hodnote 2.563,67 eur, súd prvej inštancie konštatoval s poukazom na citovaný judikát R 15/2018 (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.08.2017, sp. zn. 6Cdo/138/2016), že spoluzavinenie žalobcu pri odcudzení neodovzdanej tržby za predchádzajúce dni je vo výške 100 %, a to z dôvodu porušenia vlastných interných predpisov o povinnosti odvádzať každý deň tržby, ako aj v časti hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30 g (podľa internej Smernice žalobcu č. 1/2007). Podľa inventarizačného zápisu bolo odcudzené 145,97 g zlomkového zlata v hodnote 2.563,67 eur, čo je v prepočte na 1 g hodnota 1.526,897 eur a za 30 g je to hodnota 526,89 eur. Podľa inventarizačného zápisu pokladne (príloha č. 3 – č. I. 109 súdneho spisu) skutočný stav v pokladni v deň krádeže bola hotovosť vo výške 297,- eur, ktorú zloději neodcudzili, teda bola odcudzená iba tržba za predchádzajúce dni, čo zaviniel v rozsahu 100 % žalobca v zmysle judikátu R 15/2018 príkazom svojich nadriadených zamestnancov predavačom i žalovanej, aby denne neodvádzali tržbu. Ďalej uviedol, že z vyčíslenia finančnej hotovosti (na č. I. 110 súdneho spisu) vyplýva, že schodok vo výške 4.401,83 eur pozostáva podľa účtovného stavu zo sumy za výkup zlata vo výške 2.648,03 eur, čo je však v rozpore so sumou uvedenou v inventarizačnom zápise na č. I. 28 súdneho spisu, kde je uvedené za výkup zlata – 145 g v hodnote 2.563,67 eur, ako aj z neodvedených tržieb. Javí sa, že suma za výkup zlata je uvedená dva razy v žalobe, ako aj v písomnom vyjadrení žalobcu zo dňa 25.02.2022, pretože žalobca žiada uhradiť sumu raz ako neodvedenú tržbu vo výške 4.401,83 eur (ktorej súčasťou podľa vyššieho uvedeného je aj suma 2.648,03 eur za výkup zlata) a zároveň aj zvlášť sumu 2.563,67 eur za 145,97 g zlata z výkupu.

15. Preto súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi náhradu za neodvedenú tržbu a z hodnoty vykúpeného zlata nepriznal žalobcovi náhradu nad hodnotu 30 g, čo je nad hodnotu 526,89 eur. Podiel žalovanej 12 % z tejto hodnoty 526,89 eur predstavuje sumu 63,23 eur. Podľa právoplatného rozsudku OS Trenčín zo dňa 09.05.2018 súd už priznal žalobcovi podľa bodu 61 z neodvedenej tržby sumu 220,09 eur a podľa bodu 63 z hodnoty vykúpeného zlomkového zlata sumu 64,09 eur, čím bolo vlastne o tejto náhrade už rozhodnuté a žalovaná túto sumu aj s úrokom z omeškania už uhradila. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v časti 63,23 eur (už uhradené) a vo zvyšku z dôvodu spoluzavinenia žalobcu.

16. K položke – suma za predaj poukážok Lyoness vo výške 2.915,- eur súd prvej inštancie uviedol, že sumu za predaj týchto poukážok možno považovať za príjem žalobcu, ktorá sa na príkaz nadriadených pracovníkov žalovanej denne neodvádzala a ani nikto z vedenia podniku žalobcu si pre tieto sumy nechodil, preto súd v tejto časti vychádzal z podielu zavinenia žalovanej vo výške 12

% tak, ako pri veciach odcudzených z trezoru. Podiel žalovanej 12 % zo sumy 2.915,- eur predstavuje sumu vo výške 349,80 eur. Podľa právoplatného rozsudku OS Trenčín zo dňa 09.05.2018 súd už priznal žalobcovi podľa bodu 61 zo sumy za predaj poukážok Lyoness náhradu vo výške 145,75 eur, čím už bolo vlastne o tejto náhrade rozhodnuté do tejto výšky. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi zvyšok z náhrady 349,80 eur po odpočítaní sumy 145,75 eur, ktorú žalovaná aj s úrokom z omeškania už aj zaplatila, t. j. priznal sumu 204,05 eur a vo zvyšnej časti žalobu v tejto položke zamietol z dôvodu vyvinenia sa žalovanej.

17. K položke – odcudzené – chýbajúce 86 ks šperkov v hmotnosti 269,3 g v cene 6.100,93 eur bez DPH súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe, ani v trestnom konaní, ani v inventarizačnom zápise neuviedol, koľko odcudzených šperkov bolo odcudzených z voľnej police na stene a koľko z trezoru, pretože to nikde žalobca a ani predavačky v predajni nemali zvlášť evidované a nebolo to možné zistiť presne ani z fotografie a ani z videa počas krádeže. Súd prvej inštancie vo svojom prvom rozsudku vychádzal iba z vlastne viditeľného odhadu počtu odcudzených retiazok (avšak nie z váhy a ceny), a to z fotografie na č. l. 20 spisu, kde je vidieť, že na voľnej polici na stene bolo asi 40 ks retiazok, ktoré boli odcudzené, čo je z celkovej sumy asi polovica. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí však uviedol, že pre rozhodnutie vo veci je rozhodujúce presne ustáliť počet a najmä presnú hodnotu odcudzených zlatých šperkov z trezoru. Žalobca na následnú výzvu okresného súdu presne neurčil počet a hodnotu odcudzených šperkov v trezore, pretože to objektívne nie je možné z dôvodu, že v deň krádeže a ani v iné dni sa v predajni nevedla žiadna evidencia zlatých retiazok, ktoré boli vystavené na polici na 2 ks (odcudzených) plátov – aspoň týchto a ani zvyšných, ktoré zostali v trezore. Teda počas celého konania od podania žaloby až doteraz nie je objektívne a ani technicky a ani znaleckým dokazovaním možné zistiť presnú hodnotu odcudzených zlatých šperkov z trezoru. Týmto nie je žalobcom preukázaná výška hodnoty zverených šperkov, ktorú bola žalovaná povinná vyúčtovať podľa § 182 ods. 1 Zákonníka práce, čím žalobca neunesol dôkazné bremeno v časti určenia výšky škody a žaloba bola v tejto časti zamietnutá ako nedôvodná. Súd prvej inštancie dodal, že ak by opätovne postupoval z vlastného odhadu pri výpočte hodnoty odcudzených šperkov z trezoru tak, ako v rozsudku zo dňa 09.05.2018 v bode 62 a výšku podielu žalovanej by určil 12 % a nie 10 % ako v rozsudku zo dňa 09.05.2018, vypočítal by sumu o 2 % vyššiu (t. j. o 61,01 eur), čo je aj tak suma zistená súdom len odhadom a podľa právoplatného rozsudku OS Trenčín zo dňa 09.05.2018 už súd priznal žalobcovi podľa bodu 62 sumu 305,05 za šperky odcudzené z trezoru. Z tohto dôvodu súd žalobu v tejto časti zamietol.

18. Súd prvej inštancie bol ďalej toho názoru, že žalovaná nie je povinná zaplatiť žalobcovi žalovanú DPH vo výške 1.220,19 eur s úrokom z omeškania, pretože žalobca sa domáha svojho nároku podľa § 182 Zákonníka práce ako zodpovednosti za vzniknutý schodok a podľa tohto ustanovenia ods. 1 žalovaná zodpovedá len za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obchod alebo obrat. DPH nie je uvedená medzi zverenými hodnotami, povinnosť zaplatiť ju má odsúdený F. G. H..

19. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 33 ods. 3 Zákonníka práce súd prvej inštancie priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania od žalobcom požadovaného nasledujúceho dňa po doručení žaloby žalovanej, t. j. od 21.02.2012 (a nie po uplynutí 7-dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie od prevzatia výzvy žalovanou dňa 08.09.2011) v zákonnej výške 9,25 % ročne ku dňu vzniku omeškania dňa 16.09.2011 až do zaplatenia.

20. Podľa § 232 ods. 4 CSP súd prvej inštancie povolil žalovanej zaplatiť uloženú povinnosť v mesačných splátkach po 50,- eur vzhľadom na jej finančnú a rodinnú situáciu pod hrozbou straty výhody splátok.

21. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej pomernú náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Predmetom konania bola suma 17.201,61 eur, žalovaná bola zaviazaná k náhrade sumy 734,98 eur, t. j. 4,27 % a sumy 204,05 eur, t. j. 1,19 %, spolu 5,43 % neúspechu a 94,57 % úspechu, teda 89,14 % pomerného úspechu (94,57 % - 5,43 %).

22. Proti rozsudku, jeho výroku II. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Ako odvolací dôvod uplatnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní uviedol, že je preukázané, že krádežou bola spôsobená žalobcovi škoda v celkovej výške

17.201,61 eur, pričom v predložennom inventarizačnom zápise sú zhrnuté výsledky fyzickej inventúry vykonanej dňa 24.06.2011 za účasti členov inventarizačnej komisie (§ 30 ods. 3 v spojení s ods. 7 zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve), ktorí zodpovedajú za skutočný stav tejto inventúry, a to p. I., p. J., J. K. a p. K., ako aj za účasti hmotne zodpovedných osôb (zamestnancov) p. D., p. G. a p. I., čo vyplýva z inventúrneho súpisu inventarizačnej komisie č. XX/XXXX zo dňa 24.06.2011, kde zamestnanci hmotne zodpovední potvrdzujú, že fyzická inventúra majetku, za ktorý boli hmotne zodpovední, bola vykonaná za ich prítomnosti a žiadny majetok nezatajili. Súčasťou tohto inventúrneho súpisu inventarizačnej komisie č. XX/XXXX je súpis tovaru na sklade predajne vzorov, čo tvorí prílohu č. 1, z ktorého vyplýva výsledok porovnania skutočného stavu majetku a rozdielu majetku s účtovným stavom ku dňu 24.06.2011. Predmetný dôkaz je na každej strane parafovaný originál podpismi hmotne zodpovedných osôb (zamestnancami, ktorí sa zúčastnili fyzickej inventúry), ako aj originál podpismi členmi inventarizačnej komisie zodpovednej za stav zistený na tejto fyzickej inventúre. Z uvedených dokladov vyplýva, že krádežou došlo za k odcudzeniu tovaru v počte 86 kusov šperkov v celkovej sume s DPH 7.321,12 eur, k odcudzeniu vykúpeného zlomkového zlata v sume 2.563,67 eur a k odcudzeniu hotovosti v sume 7.316,83 eur, teda škoda spolu predstavuje v celkovej výške sumu 17.201,62 eur. Z videozáznamu krádeže je preukázané, že pri krádeži páchatel okrem šperkov a finančnej hotovosti nachádzajúcich sa v trezore odcudzil aj 2 ks platô s retiazkami voľne uloženými na závesnej polici na stene v predajni za pultom. Počet retiazok nachádzajúcich sa na týchto 2 ks platô bol 32 ks v hodnote 3.070,68 eur. Ako dôkaz o počte kusov retiazok žalobca predložil súdu fotografiu identického platô, ktoré sa v čase krádeže nachádzalo a používalo na predajni, na ktorom boli uložené len retiazky presne špecifikované v prílohe č. 1 k inventarizačnému zápisu fyzickej inventúry vykonanej dňa 24.06.2011 za prítomnosti žalovanej. To, že v predajni na 2 ks platô voľne uložených na závesnej polici na stene v predajni za pultom boli len retiazky, bolo aj svedecky potvrdené výpoveďami svedkov v konaní. Z prílohy č. 1 tvoriacej súčasť inventarizačného zápisu z fyzickej inventúry zo dňa 24.06.2011 vyplýva, že odcudzený tovar – zlaté šperky v čase krádeže predstavovali spolu 86 ks v celkovej hodnote 7.321,12 eur s DPH, z ktorých bolo 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH, 36 ks retiazok v sume 3.479,29 eur s DPH a 3 ks náhrdelníky v sume 536,30 eur s DPH. Z dokladov a dôkazov predložených súdu vyplýva, že v inkriminovanom čase na 2 ks platô voľne uložených na závesnej polici na stene za pultom v predajni sa nachádzalo 32 ks retiazok v sume 3.070,68 eur s DPH a v trezore sa v čase krádeže nachádzali šperky v celkovej hodnote 4.250,44 eur s DPH, a to retiazky v počte 4 ks v sume 408,61 Eur s DPH, 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH a 3 ks náhrdelníky v sume 536,30 eur s DPH, finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur pozostávajúca z tržby v sume 4.401,83 eur a sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur. Teda celková výška hodnôt odcudzených z trezoru je vo výške 14.130,94 eur. Čo sa týka výšky hodnoty 4 retiazok nachádzajúcich sa v trezore, je potrebné vychádzať z prílohy č. 1, z ktorej je preukázané, že na predajni sa nachádzali retiazky toho istého druhu v počte viac ako 1 ks, a preto 1 ks bol vystavený ako vzor na platô a zvyšné kusy rovnakého druhu sa nachádzali v trezore.

23. Žalovaná mala so žalobcom uzatvorenú v zmysle § 182 Zákonníka práce kolektívnu hmotnú zodpovednosť. Listinnými dôkazmi žalobca preukázal, že v rozhodnom období boli na predajni v pracovnom pomere 4 pracovníci, pričom na predajni pracovali vždy dvaja a len v ojedinelých prípadoch sa stalo, že na predajni musel byť jeden predavač. V deň krádeže žalobca nevedel, že v predajni je žalovaná sama, lebo tam mal byť aj pán G., ktorému však bolo zle a išiel k lekárovi, čo ani on a ani žalovaná nehlásili žalobcovi.

24. Z listinného dôkazu smernice č. X/XXXX podľa bodu 2.6 vyplývala pre žalovanú a aj ostatných predavačov povinnosť: „ihneď písomne alebo elektronicky poštou informovať nadriadených o všetkých závadách, ktoré by mohli ohroziť bezpečnosť zamestnancov predajne, spôsobiť škodu ohrozeniu chodu predajne a podobne...“, v prípade závad okamžite o tom informovať žalobcu. Z preukázaného skutkového stavu vyplýva, že žalobcovi neboli oznámené žiadne závady k problematike týkajúcej sa nedostatkov v pracovných podmienkach, ktoré by bol povinný riešiť.

25. V zmysle bodu 2.1. smernice č. 1/2007 bola žalovaná povinná odvádzať tržbu nad povolenú hodnotu 331,93 eur do banky. Skutkovo bolo výpoveďou žalovanej aj svedeckými výpoveďami preukázané, že okrem odvádzania tržby do banky sa na pokyn pracovníkov žalobcu stávalo, že tržba sa odvieďla v hotovosti pracovníkovi žalobcu. Žiadnym relevantným dôkazom

nebolo preukázané, že predmetná smernica bola zmenená, resp. zrušená a preto túto povinnosť boli predavači povinní dodržiavať. Zhodne pred krádežou (23.06.2011) bola dňa 20.06.2011 odvedená do banky predavačkou I. len časť tržby v sume 4.410 eur. Keby si svoju povinnosť odvedenia tržby splnili v dňoch 21. a 22.06.2011, v trezore by žalovaná v čase krádeže nedisponovala s odcudzenou finančnou čiastkou.

26. K názoru súdu prvej inštancie, že žalovaná nie je povinná zaplatiť DPH, citoval ust. § 182 ods. 1 Zákonníka práce a § 53 ods. 5 zák. č. 222/2004 o DPH, v súvislosti s čím namietal, že povinnosťou platiteľa DPH je, aby v prípade krádeže tovaru, pri ktorom bola DPH nárokovaná na odpočet, bola táto daň odvedená späť do štátneho rozpočtu. Pretože žalobca bol povinný zo zákona uhradiť za ukradnutý tovar DPH späť do štátneho rozpočtu v mesiaci kedy ku krádeži došlo, tak skutočná škoda na tovare predstavuje jeho cenu s DPH, lebo tak určuje zákon.

27. K vyslovenému právnomu názoru dovolacieho súdu, ktorý považoval rozhodnutie odvolacieho súdu (teda aj okresného súdu) za správne, pokiaľ išlo o závery odvolacieho súdu o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám, nachádzajúcim sa priamo na predajni žalovanej, t. j. odcudzené 2 platô so zlatými retiazkami, vyslovil názor, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že žalovaná v rámci preventívnej povinnosti, vzhľadom na skutkový stav, keď bola sama na predajni (o čom žalobca nebol informovaný), nemala vyložiť na závesnú policu na stene za pultom v predajni retiazky z trezora nachádzajúce sa na 2 ks platô. Súd neprímeraným spôsobom bez existujúceho odôvodnenia stanovil pomer zodpovednosti žalobcu vo výške 100 % vo vzťahu k hodnotám odcudzeným z predajne bez toho, aby podrobne rozviedol konkrétne príčiny, ktoré sa výlučne podieľali na vzniku škody vzhľadom na skutkový stav. Bolo treba dať do pomeru, aké hodnoty boli odcudzené z nástennej vitríny v predajni a ktoré organizačné dôvody zo strany zamestnávateľa (ak existovali) sa mohli podieľať na príčine škody.

28. Z preukázaného skutkového stavu, z hľadiska priamej príčiny, osobitná miestnosť kde sa trezor nachádzal, je priestor, do ktorého nemá prístup verejnosť. Dvere na tejto miestnosti neboli uzavreté, ale miestnosť bola dokorán otvorená, ide o prejav hrubej nezodpovednosti žalovanej, lebo zodpovedné správanie by bolo uzatvorenie dverí, ich uzamknutie a toto je spojené s minimálnym úsilím, čím by úplne žalovaná zamedzila zistiť potencionálnym zlodejom, čo a v akom sa stave sa v miestnosti nachádza. Avšak táto skutočnosť nie je priamou príčinou, na ktorú sa viaže zodpovednosť, lebo sa nachádza v tej línii priamych a bezprostredných príčin, na ktoré sa viaže priama zodpovednosť za výsledok, ktorým je vzniknutá škoda. Druhou skutočnosťou je otvorený trezor, ktorého účelom je zabezpečenie ochrany cenností nachádzajúcich sa v ňom a je logické, že musí byť vždy uzatvorený, aby spĺňal účel, na ktorý je určený a sa používa. Aj tu ešte vo väčšej miere išlo o nezodpovedné konanie žalovanej, lebo priamo umožnila, aby zlodeji zistili, že v trezore sa nevyhnutne musia nachádzať cennosti veľkej hodnoty. Žalovaná kumulatívne krajne ľahostajným spôsobom sa správala tým, že nechala otvorené dvere trezoru a nechala otvorené aj dvere osobitnej miestnosti. Toto konanie spĺňa podmienky hrubej nedbalosti, pričom jedinou priamou príčinou, na ktorú sa viaže zodpovednosť ku vzniknutej škode boli len a jedine otvorené dvere trezoru (a dvere osobitnej miestnosti), lebo keby tieto dvere boli riadne uzatvorené, tak zlodeji by sa síce dostali do miestnosti kde bol trezor, avšak do trezoru by sa nedostali a nedošlo by ani ku krádeži predmetných vecí z neho. V tejto otázke, pri rozhodovaní v otázke priamej príčinnej súvislosti, súd prvej inštancie ignoroval právny názor dovolacieho súdu, hoci je ním viazaný, preto ide z jeho strany o nezákonný postup.

29. K určení spoluzavinenia žalobcu súdom prvej inštancie pri odcudzení neodovzdanej tržby za predchádzajúce dni vo výške 100 % z dôvodu porušenia vlastných interných predpisov o povinnosti odvádzať každý deň tržby, ako aj v časti hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30g, žalobca poukázal na stanovisko dovolacieho súdu k tejto veci, uvedené v jeho rozhodnutí. K použitému judikátu R15/2018 – uznesenie NS SR zo dňa 24.08.2017 sp. zn. 6Cdo/138/2016, na ktorý poukázal súd prvej inštancie uviedol, že obsah podstatnej časti odôvodnenia, kde je riešená obdobná otázka nie je totožná s riešením tejto veci, ale ide o skutkovo inú situáciu, kde žalovaná svojim ľahostajným spôsobom sa správala tak, že nechala otvorené dvere trezoru a táto skutočnosť bola jedinou priamou príčinou, na ktorú sa viaže zodpovednosť ku vzniknutej škode súvisiacej s krádežou vecí nachádzajúcich sa v rozhodnom období v trezore.

30. K záveru súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v prípade odcudzených – chýbajúcich 86 ks šperkov žalobca uviedol, že žalovaná počas celého konania výslovne

nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu v otázke zistenej výšky škody v sume 17.201,62 eur, ktoré boli preukázané relevantnými dôkazmi, a preto je nesporné. Záverom žalovaný znova poukázal na skutočnosť, že v zmysle ust. § 455 CSP bolo rozhodnutie zrušené a bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, kde je súd prvej inštancie a odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, pričom v danej veci po zrušení napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom ani po doplnení dôkazov sa nezmenil skutkový základ (skutkový stav), z ktorého vychádzal dovolací súd, preto bol súd prvej inštancie viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, čo však nerešpektoval, preto ide z jeho strany o neprípustný postup, ktorý narúša princíp právnej istoty.

31. Žalovaná prostredníctvom právnej zástupkyne v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo vyjadrení poukázala na to, že od samého začiatku súdneho konania popierala skutkové tvrdenia žalobcu. Žalobca v odvolaní, rovnako aj v jeho vyjadrení zo 07.10.2022 uvádza, že v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa skutkové tvrdenia, ktoré protistrana výslovne nepoprela, považujú za nesporné. Žalovaná však už od samého začiatku súdneho konania popiera nielen svoje zavinenie, ale aj zistenú výšku škody. Odkazuje aj na § 407 ods. 2 CSP, podľa ktorého v konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou CSP, čo je aj prípad tohto konania, nemožno uplatňovať okrem iného ustanovenie CSP o popretí skutkových tvrdení protistrany, ak by bolo na neprospech strany. Odkaz žalobcu na § 151 ods. 1 CSP je teda irelevantný.

32. Žalovaná mala ďalej za to, že žalobcovi priznaná náhrada škody zodpovedá miere zavinenia žalovanej a žalobcu na vzniknutej škode, a teda zodpovedá miere, v akej sa žalovaná zbavila zodpovednosti za škodu. Žalobca ako zamestnávateľ žalovanej jej nevytvoril na pracovisku vhodné pracovné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami, a to nielen samotnej žalovanej, ale aj všetkým hmotne zodpovedným osobám (nevytvorenie týchto podmienok je teda objektívne a dlhodobé). Žalobca si neplnil svoju povinnosť podľa § 177 Zákonníka práce (predchádzanie škodám), taktiež nezabezpečil, aby jeho vedúci zamestnanci riadne plnili povinnosti vyplývajúce z § 82 Zákonníka práce, a tým nezabezpečil, že žalovaná mohla riadne hospodáriť s hodnotami, za ktoré prevzala hmotnú zodpovednosť. Svedkovia – zamestnanci pracujúci na danej predajni, vypovedali, že na nedostatky na pracovisku žalobcu upozorňovali. Zároveň ale uvádza, že pri vytvorení podmienok na pracovisku nie je možné prehodiť zodpovednosť za ich nevhodnosť na zamestnancov, ale je nutné podmienky na pracovisku vyhodnotiť objektívne, vzhľadom na ich faktický stav a na bežné podmienky na iných porovnateľných pracoviskách. Preto súd správne vyhodnotil, že k vzniku škody viedli aj žalobcom nevytvorené podmienky a žalobca má teda zavinenie na vzniknutej škode.

33. Zastávala názor, že ku vzniku škody viedli viaceré nedostatky na pracovisku, za ktoré zodpovedá v plnej miere žalobca ako zamestnávateľ (je nutné aplikovať § 187 ods. 1 Zákonníka práce). Pokiaľ by si žalobca riadne plnil svoje povinnosti, o ktorých tvrdí, že všetky časovo predchádzali povinnostiam žalovanej ako zamestnanca, ku škode by nedošlo, a to ani v prípade, že by žalovaná trezor neuzamkla. Žalovaná vstúpila do vzťahu so žalovaným v čase, kedy predajňa bola zariadená a prevádzkovaná, mala svoje personálne a materiálne vybavenie, boli ustálené vzťahy medzi zamestnancami, ako aj každodenné fungovanie a bezpečnostné zabezpečenie predajne (resp. nezabezpečenie) presne tak, ako to vyhovovalo žalobcovi ako jej jedinému prevádzkovateľovi. Je pritom nutné zobrať do úvahy aj skutočnosť, že ide o predajňu šperkov (zlatníctvo), t. j. správanie žalobcu ako prevádzkovateľa takejto predajne by malo zodpovedať typu prevádzky, v ktorej sa nachádzajú predmety vysokej hodnoty, a teda jeho povinnosti zabezpečiť takýto majetok a zabezpečiť bezpečnosť svojich zamestnancov sú potom odlišné od povinností prevádzkovateľov iných obchodných prevádzok s bežnými hodnotami. Svojím konaním žalobca nielenže zavinil vznik škody, ale ohrozil aj bezpečnosť žalovanej. Správanie žalovanej, o ktorom žalobca v odvolaní tvrdí, že jediné je príčinou vzniku škody, je dôsledkom toho, že na predajni neexistovali jasné postupy, chýbali interné smernice a pokyny (okrem jednej obsahovo vágnej smernice č. 1/2007), vedúci zamestnanci nekontrolovali prácu podriadených, zamestnanci neboli na prácu riadne zaškolení a neboli ani preškolení tak, ako by sa očakávalo od zamestnancov zlatníctva.

34. Dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná bola v čase krádeže v predajni sama. V odvolaní po prvýkrát od žalobcu odznelo, že za tento stav si vraj môže žalovaná – ale práve žalobca nemal vypracované žiadne interné postupy pre prípad, že predajňa nie je dostatočne obsadená a tento stav navyše nebol v danej predajni ojedinelý, o čom žalobca z povinnej vedenej evidencie dochádzky musel vedieť a tento stav neriešil, a to ani preventívne, napr. vydaním interných smerníc o postupoch pre prípad

výpadku zamestnanca, jeho vedúci zamestnanci si neplnili povinnosti spojené s riadením a kontrolou prácu podriadených zamestnancov. Žalovaná má za to, že svoju neprítomnosť v práci riadne nahlásil žalobcovi zamestnanec, ktorého sa neprítomnosť týkala, t. j. nie je pravdou, že by žalobca o tejto skutočnosti nevedel ako teraz tvrdí v odvolaní.

35. Žalovaná taktiež opakovane uvádza, že nemala k dispozícii kľúče od zadnej miestnosti s trezorom a ani kľúče od trezoru. Trezor bol síce nezamknutý, avšak bol zatvorený, t. j. zloději nevedeli, kým sa nedostal jeden z nich k trezoru, že trezor nie je zamknutý. Predajňa bola nevhodne vybavená a zle architektonicky riešená.

36. Žalobca v odvolaní uvádza nepravdivé skutočnosti (rovnako ako pri internej smernici a kľúčoch), nakoľko píše, že žalovaná bola na kódovanie predajne aj trezoru zaučená a trezor sa musel kódovať. Toto ale vôbec nie je pravda, svedkyňa E., na ktorej výpoved sa žalobca odvoláva, nikdy pred krádežou nepracovala na predajni OC L. (predajňa, kde došlo ku krádeži), a žalovaná bola zaučená na kódovanie iného trezoru nachádzajúceho sa v inej predajni (A. F., B.), kde pracovala so svedkyňou E.. Takto to aj táto svedkyňa uviedla do zápisnice. Žalovaná nikdy nebola žalobcom poučená alebo zaškolená na kódovanie trezoru na predajni, kde došlo ku krádeži, kódovať tento trezor nevedela. Bolo preukázané viacerými svedeckými výpoveďami, že žalovanú na správnu prácu s trezorom žalobca nezaučil.

37. Všetky tieto skutočnosti žalobca bezodkladne po krádeži vyhodnotil, nakoľko bolo dokazovaním preukázané, že v predajni vykonal viaceré zmeny. Ak by bolo pravdou, že škodu spôsobila len žalovaná a spočívala výlučne v jej konaní, tak by žalobca nemal dôvod robiť zmeny v personálnom zabezpečení a materiálnom vybavení predajne a ani v bezpečnostných prvkoch, ale by stačilo upozorniť zamestnancov na konanie žalovanej. Po krádeži došlo aj k oprave trezora, ktorý sa podľa svedeckých výpovedí otvára jednoduchšie a hneď na prvý pokus, hoci v čase krádeže sa otváral podľa vyjadrení svedkov niekoľko minút a práve preto zostával neuzamknutý. Žalobca taktiež upravil internú smernicu č. X/XXXX (jedinú, ktorá upravovala povinnosti zamestnancov), kde doplnil ustanovenie o práci s trezorom - upozorňuje pritom na fakt, že žalobca sa snažil túto novú smernicu predložiť súdu ako smernicu, s ktorou bola oboznámená žalovaná a až po predložení pravej smernice, uviedol, že omylom predložil neskoršiu smernicu. Obdobný postup zvolil žalobca aj ohľadne kľúčov, kde súdu tvrdil, že nemá preberací protokol, ale žalovaná predložila súdu tento protokol, z ktorého jednoznačne vyplývalo, aké kľúče jej žalobca v súvislosti s výkonom jej práce odovzdal - išlo len o kľúč od predajne ako takej, teda nemala kľúč ani od zadnej miestnosti a ani od trezoru. Primárnym dôvodom a impulzom ku krádeži podľa jej názoru bola skutočnosť, že predajňa nebola proti krádeži zabezpečená a práve podmienky na predajni, za ktoré zodpovedá len a len žalobca, boli príčinou krádeže a vzniku škody.

38. Žalovaná ďalej namietala, že žalobca v konaní nepreukázal presný počet šperkov a ich hodnotu, ktoré boli odcudzené z trezoru a tých, ktoré boli odcudzené z police na stene v predajni tak, ako to v nadväznosti na rozhodnutie dovolacieho súdu od žalobcu požadoval Krajský súd v Trenčíne. Žalobca podľa jej názoru neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno. Žalovaná nespochybňuje a nikdy nespochybňovala, že z police boli odcudzené dve plató a že na nich boli retiazky. To, aké presne retiazky sa na nich nachádzali, a v akej hodnote, žalovaná nevie, žalobca to nepreukázal a nie je to možné ustáliť ani z vykonaného dokazovania. Žalovaná od samého začiatku tvrdí, že v trezore sa v čase krádeže nenachádzali žiadne šperky, toto uviedla už v oznámení na polícii dňa 23.06.2011. Ani dovolací súd nespochybnil zbavenie sa žalovanej zodpovednosti za schodok na hodnotách v predajni a v ďalšom konaní odkazuje na potrebu vyhodnotiť, či žalovaná uniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia o zbavení sa zavinenia pokiaľ ide o cennosti uložené v trezore. Nie je podľa jej názoru z vykonaného dokazovania možné ustáliť schodok na šperkoch na polici, ale rovnako ani schodok na šperkoch ukradnutých z trezoru. Nie je potom splnená podmienka preukázania škody ako jedného z predpokladu zodpovednosti za zamestnanca za schodok. Žalovaná by preto mala byť plne zbavená zodpovednosti za všetky šperky, ktorých schodok preukázala inventúra vykonaná 24.06.2011 a ktorých hodnotu žalobca ustálil na sumu 7.321,12 eur s DPH.

39. Záverom uviedla, že konanie žalobcu, ktorý nevytvoril na pracovisku vhodné pracovné podmienky a nesplnil si povinnosť predchádzať škodám na svojom majetku, je v rozpore aj so základnými zásadami pracovného práva obsiahnutými v článku 1, 3 a 5 Zákonníka práce.

40. V následných vyjadreniach žalobca a žalovaná argumentačne zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

41. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. podľa § 388 CSP zmeniť. Výrok I. rozsudku odvolací súd nepreskúmal, pretože proti tomuto výroku odvolanie žalobcu nesmerovalo, a tak nadobudol právoplatnosť (§367 CSP).

42. Úlohou súdu prvej inštancie po predchádzajúcom zrušení veci odvolacím súdom bolo zistiť na základe dôkazov predložených žalobcom, ktorý je v tomto smere zaťažený dôkazným bremenom, presný počet a hodnotu odcudzených zlatých šperkov z trezoru žalobcu, ustáliť celkovú výšku hodnôt odcudzených z trezoru a následne opätovne určiť mieru podielu zavinenia žalovanej na vzniknutej škode s výslovným uvedením úvah, ktoré súd prvej inštancie k rozhodnutiu viedli.

43. Po zrušení veci žalobca v ďalšom konaní doplnil svoje skutkové tvrdenia tak, že presne špecifikoval (vychádzajúc z už skôr súdu predložených inventarizačných zápisov a jeho príloh), ktoré odcudzené zlaté šperky, v akom zložení, v akej hodnote sa nachádzali uložené v trezore a zopakoval svoje skutkové tvrdenia v tom smere, že v trezore sa nachádzala finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur, ktorá pozostávala z tržby v sume 4.401,83 eur, sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur, teda upresnil, že celková výška hodnôt odcudzených z trezoru bola vo výške 14.130,96 eur. Svoje tvrdenia podložil inventarizačným zápisom a jeho prílohami zo dňa 24.06.2011, ktorý bol podpísaný členmi inventarizačnej komisie a hmotne zodpovednými osobami (zamestnancami, ktorí sa zúčastnili fyzickej inventúry), pričom z prílohy č. 1, tvoriacej súčasť inventarizačného zápisu z fyzickej inventúry zo dňa 24.06.2011 vyplýva, že odcudzený tovar – zlaté šperky v čase krádeže predstavovali spolu 86 kusov v celkovej hodnote 7.321,12 eur s DPH, z toho 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH, 36 ks retiazok v sume 3.479,29 eur s DPH a 3 náhrdelníky v sume 536,30 eur s DPH. Vychádzajúc z toho, že v konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že na 2 ks plató voľne uložených na závesnej polici na stene za pultom v predajni sa nachádzali iba zlaté retiazky (v žalobcom tvrdenom počte 32 ks), možno potom uzavrieť, že ku dňu vykonania inventúry chýbalo celkovo (okrem zlatých retiazok, ktoré mali byť umiestnené na 2 ks plató voľne uložených na závesnej polici na stene za pultom v predajni) celkom 54 ks šperkov, a to: 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH, 3 ks náhrdelníkov v sume 536,30 eur s DPH a 4 ks retiazok v sume 408,61 eur s DPH. V konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by uvedené chýbajúce zlaté šperky chýbali z iného dôvodu ako z dôvodu krádeže, odvolací súd bol preto na rozdiel od súdu prvej inštancie toho názoru, že žalobcovi sa podarilo uniesť dôkazné bremeno v tom smere, že vyššie uvedené zlaté šperky sa nachádzali v trezore a boli odcudzené z trezoru krádežou dňa 23.06.2011.

44. Z inventarizačného zápisu s prílohami ďalej vyplýva, že v deň vykonania inventúry chýbala finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur, pozostávajúca z tržby v sume 4.401,83 eur a sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur, pričom rovnako ako v prípade zlatých šperkov nebolo v konaní zistené ani preukázané, že by k strate uvedených hodnôt došlo iným spôsobom ako uvedenou krádežou. Možno preto dospieť k záveru, že žalobca preukázal, že celková výška hodnôt odcudzených z trezoru krádežou bola vo výške 14.130,94 eur, ako to vyplýva z inventarizačného zápisu s prílohami.

45. Pokiaľ ide o zodpovednosť žalovanej, tak ako odvolací súd uviedol už vo svojom prvom rozhodnutí, v zmysle ust. § 182 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obchod alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. Podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce, zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

46. Pokiaľ sa zamestnanec chce zbaviť tejto zodpovednosti, musí preukázať, že vznik schodku nezavinil, napríklad, že schodok vznikol napríklad živelnou udalosťou alebo že schodok

vznikol zavinením iných osôb. Zamestnanec sa zbaví zodpovednosti úplne alebo čiastočne tiež vtedy, keď preukáže, že mu zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami, alebo vtedy, keď preukáže, že zverená hodnota mu bola odcudzená - v takomto prípade páchatel' spôsobil, že hmotne zodpovedný zamestnanec nemá možnosť so zverenou hodnotou riadne hospodáriť a starať sa o ňu.

47. Ak tretia osoba odcudzí zamestnancovi zverené hodnoty, ktoré je povinný vyúčtovať, nemá zavinenie tretej osoby samo o sebe za následok zánik hmotnej zodpovednosti zamestnanca. V prípade stretu zodpovednosti neznámeho páchatel'a za protiprávny zásah do majetkových práv zamestnávateľa a zodpovednosti zamestnanca na schodok na zverených hodnotách treba skúmať najmä to, či zamestnanec konanie páchatel'a neumožnil (neul'ahčil) porušením svojej pracovnej povinnosti, napríklad tým, že zverené hodnoty riadne nezabezpečil, či sa o ne riadne nestaral. Ak je porušenie povinnosti hmotne zodpovedným zamestnancom z nedbanlivosti takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretej osoby vôbec nemohlo dôjsť, neprichádza do úvahy ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/244/2007 z 01.11.2008).

48. Najvyšší súd SR vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 22.07.2020 sp.zn. 8Cdo/206/2019 uložil odvolaciemu súdu, aby opätovne vyhodnotil v danej veci, či žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená „šťastí alebo celkom bez jej zavinenia“. Zároveň pritom nespochybnil závery odvolacieho súdu (z jeho predchádzajúceho rozhodnutia) o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalobcu (2 ks platô so zlatými šperkmi voľne uloženými na polici), preto sa odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa týchto šperkov odvolací súd už nezaoberal, vychádzajúc z vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu k tejto otázke.

49. Pokiaľ ide o hodnoty odcudzené priamo z trezoru, v citovanom zrušujúcom rozhodnutí Najvyšší súd SR vytykal odvolaciemu súdu, že vo svojom rozhodnutí síce poukázal (zohľadnil) na zavinenie žalovanej, avšak už nevyhodnotil ako sa táto skutočnosť prejavila na odcudzení hodnôt v trezore nachádzajúcich sa (t. j. či odcudzenie hodnôt žalovaná svojim konaním ul'ahčila alebo nie), a preto nie je zrejmé, ako dospel k záveru o miere podielu zavinenia žalovanej na vzniknutej škode v rozsahu iba 5 % a 10 %, keďže deklarované pochybenia žalobcu (zlé rozloženie pultov v predajni, denné neodvádzanie tržieb do banky, počet pracovníkov v predajni) zrejme nemohli byť priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Dovolací súd konštatoval, že tieto skutočnosti síce rovnako mohli mať svoj určitý podiel na odcudzení hodnôt tretími osobami, avšak tento nemohol byť podielom rozhodujúcim (v rozsahu 95 % a 90 %). Odvolaciemu súdu vytykal, že neskúmal, či by k odcudzeniu hodnôt z trezora došlo (mohlo dôjsť) aj za situácie, ak by dvere od miestnosti, kde sa trezor nachádzal (vrátane neho) boli riadne uzamknuté, a teda sa nezaoberal skutočnosťou, či žalovaná týmto porušením pracovných povinností konanie páchatel'ov umožnila (ul'ahčila) tým, že zverené hodnoty riadne nezabezpečila, resp. nevyhodnotil, či toto porušenie povinnosti hmotne zodpovednou zamestnankyňou (žalovanou) s nedbanlivosti bolo takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretích osôb vôbec nemohlo dôjsť.

50. Odvolací súd, riadiac sa názorom dovolacieho súdu preto skúmal, či žalovaná ako zamestnanec žalobcu krádež tretích osôb v predajni žalobcu neumožnila (neul'ahčila) porušením svojich pracovných povinností. Odvolací súd pritom najskôr považuje za potrebné zopakovať, že v konaní nebolo sporné, že ku schodku na zverených hodnotách došlo krádežou tretích osôb, za ktoré boli tieto právoplatne odsúdené trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.10.2012, č. k. 1T/141/2012-151, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.01.2013. Pokiaľ ide o samotnú krádež, priebeh tejto krádeže bol zdokumentovaný aj priloženým videozáznamom, z ktorého je zrejmé, že ku krádeži došlo v predajni zlatníctva, ktorá mala tvar písmena „L“, pričom pulty boli rozmiestnené tak, že z jedného konca nebolo vidieť na opačný koniec, pulty boli z koncových strán voľne otvorené do záplutia, pričom v bočnej miestnosti za dverami sa nachádzal trezor. Za bežných okolností sa v predajni nachádzali dvaja predavači, ktorých prítomnosť zabezpečila ochranu a možnosť pozorovania celej predajne v tvare písmena „L“, takže tretia osoba nemala možnosť sa nepozorovane dostať do záplutia a následne do bočnej miestnosti s trezorom.

51. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že v deň krádeže dňa 23.06.2011 došlo k náhlemu výpadku druhého predavača v predajni a na predajni sa nachádzala samotná žalovaná. Vykonaným dokazovaním bolo ďalej za preukázané, že krádež vykonala organizovaná skupina zlodějov, pričom dve osoby z tejto skupiny žalované zabávali pri jednom pulte, zatiaľ čo druhé dve osoby využili skutočnosť, že žalovaná nevidela za roh miestnosti a vnikli do bočnej miestnosti s trezorom, odkiaľ odcudzili finančnú hotovosť a zlaté šperky.

52. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie bol preto toho názoru, že z pohľadu zlodějov to boli vlastne dve súbežné príčiny, ktoré zlodějov motivovali ku krádeži, a to: 1/ prítomnosť iba jednej predavačky v predajni tvaru „L“, s voľným vstupom do zápultia a 2/ otvorené dvere do bočnej miestnosti s trezorom.

53. Možno pritom konštatovať, že k vniknutiu týchto osôb do bočnej miestnosti, kde sa nachádzal trezor, by nedošlo, ak by sa v predajni nachádzali dvaja zamestnanci, tak ako to bývalo bežné v iné dni, keďže zloději by pochopili, že nemajú možnosť dostať sa do zápultia a tým aj do bočnej miestnosti s trezorom. V deň krádeže sa však v predajni nachádzala žalovaná sama, keďže došlo k výpadku druhého z predavačov z dôvodu náhlej okolnosti. Aj keď žalobca v konaní tvrdil, že táto skutočnosť mu nebola oznámená, je logické predpokladať, že dotknutý zamestnanec túto skutočnosť zamestnávateľovi oznámil, prinajmenšom pre priznanie ďalších mzdových nárokov a evidencie. Treba potom pripísať na vrub žalobcovi, že nezabezpečil na takomto druhu pracoviska pri už vyššie uvádzanému „nešťastnému“ tvaru a zlému rozložení pultov v predajni prítomnosť ďalšieho predavača, pričom nemožno opomenúť skutočnosť, že žalobca vôbec nemal vo vnútorných predpisoch ošetrený postup v prípade, ak vypadol jeden z predavačov z dôvodu náhlej okolnosti. Znova pritom treba zopakovať skutočnosť, že sa jednalo o predajňu zlatníctva, v ktorej sa nachádzal tovar a ceniny v značnej finančnej hodnote.

54. K vniknutiu zlodějov do bočnej miestnosti by taktiež nedošlo, ak by dvere na tejto miestnosti boli uzamknuté, nakoľko v takomto prípade by sa zloději do tejto miestnosti vôbec nedostali (nestačilo by pritom, že dvere by boli iba zatvorené, nakoľko zloději by nepochybne po vniknutí do nezabezpečeného zápultia vyskúšali, či dvere nie sú náhodou neuzamknuté). Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že žalovaná kľúče od tejto bočnej miestnosti nemala a nemal ho ani žiaden z predavačov, takže dvere do bočnej miestnosti, v ktorej sa trezor nachádzal, zamestnanci vôbec zamknúť nemohli. Táto skutočnosť bola preukázaná jednak výpoveďou žalovanej, ale aj výpoveďami ďalších svedkov, a to svedkyne L. D., M. G. a A. N.. Žalovaná preto nemohla vykonať takéto zabezpečovacie opatrenie – zamknúť dvere, pretože vo dverách nebol kľúč, nebol ani na predajni, ani ho žalovaná (a ani ostatní predavači) od žalobcu neobdržali, teda žalovaná nemala čím dvere uzamknúť. Za situácie, že by predavači mali kľúče od dverí do bočnej miestnosti, dostali od zamestnávateľa príkaz tieto dvere zamykať, resp. dvere by boli vybavené samozatváracím zariadením a na pultoch by boli vytvorené bočné zábrany (ktoré tam podľa zisteného skutkového stavu v čase krádeže neboli), tak, aby sa nepovolané osoby do zápultia a do bočnej miestnosti vôbec mohli dostať, museli by jednak preskočiť pult na predajni, jednak by zistili, že dvere na predajni sú uzamknuté. Vykonaným dokazovaním pritom bolo preukázané, a to najmä výpoveďou svedkyne L. D., že zamestnanci upozorňovali zamestnávateľa na zlé rozloženie pultov, pričom toto tvrdenie svedkyne D. nebolo vyvrátené ani pri konfrontácii so svedkyňou O., ktorá uviedla iba to, že si na túto skutočnosť nepamätá.

55. Z toho možno vyvodit', že keby si zamestnávateľ splnil svoju povinnosť riadne zabezpečiť predajňu, ku krádeži na predajni by nedošlo a to aj napriek tomu, že trezor nebol uzamknutý. Žalobca si týchto nedostatkov na predajni bol zrejme vedomý, nakoľko po predmetnej krádeži došlo k vykonaniu viacerých zmien a to jednak v personálnom zabezpečení, ako aj v materiálnom vybavení predajne, došlo k oprave trezora, ktorý podľa svedeckých výpovedí sa v súčasnosti otvára oveľa jednoduchšie, hoci v čase krádeže sa otváral podľa vyjadrení svedkov niekoľko minút a z tohto dôvodu zostával neuzamknutý a iba privretý, nakoľko to zamestnancom sťažovalo prístup k poukážkam Lyoness, ktoré boli povinné predávať. Žalobca taktiež upravil internú smernicu č. X/XXXX, kde doplnil ustanovenie o práci s trezorom (výpoveď svedkyne P. I.), bočné dvere do miestnosti sú už vybavené kľúčom, po krádeži do predajne pribudol kvetináč a dvierka, čím bol odstránený voľný vstup do zápultia (výpoveď svedkyne P. E. a A. N.), na zmene sú vždy dvaja predavači (výpoveď svedkyne A. N.).

56. Z uvedeného je tak zrejmé, že žalobca ako zamestnávateľ nevytvoril v predmetnej predajni vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami. To vedie k záveru o čiastočnej exkulpácii

žalovanej zo zodpovednosti za stratu na zverených hodnotách, keď odvolací súd bol toho názoru, že žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená sčasti bez jej zavinenia. Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o takmer úplnom zbavení sa zodpovednosti žalovanej za stratu na zverených hodnotách, ale vychádzajúc z vyššie uvedeného ustálil zodpovednosť žalovanej v pomere 25 % a zamestnávateľa v pomere 75%, z dôvodu vyššie uvedených nedostatočných podmienok pre hospodárenie žalovanej so zverenými hodnotami. Po zohľadnení skutočnosti, že súd prvej inštancie už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí právoplatne zaviazal žalovanú zaplatiť z neodvedenej tržby sumu 220,09 eur, zo sumy za predaj poukážok Lyoness sumu vo výške 145,75 eur, z hodnoty vykúpeného zlomkového zlata sumu 64,09 eur a z odcudzených – chýbajúcich šperkov sumu 305,05 eur, 25 % predstavuje sumu 2.797,76 eur ($25\% \text{ zo sumy } 14.130,94 = 3.532,735 - 220,09 - 145,75 - 64,09 - 305,05$). Napadnutým rozsudkom zo dňa 09.11.2022 súd prvej inštancie už právoplatne zaviazal žalovanú zaplatiť sumu 204,05 eur s príslušenstvom, ktorú bolo potrebné odpočítať, preto celková suma, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť, potom predstavuje sumu 2.593,71 eur, ktorú odvolací súd zaviazal žalovanú zaplatiť spolu s 9,25% úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 do zaplatenia (proti súdom prvej inštancie priznaným úrokom z omeškania odvolacie námietky žalobcu nesmerovali), ktorú sumu, rovnako ako súd prvej inštancie, odvolací súd povolil žalovanej podľa § 232 ods. 4 CSP zaplatiť v mesačných splátkach po 50,- eur vzhľadom na jej finančnú a rodinnú situáciu, pod hrozbou straty výhody splátok.

57. Odvolací súd sa pritom nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý určil spoluzavinenie žalobcu pri odcudzení neodovzdanej tržby za predchádzajúce dni vo výške 100 % z dôvodu porušenia vlastných interných predpisov o povinnosti odvádzať každý deň tržby, ako aj v časti hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30g (podľa internej smernice žalobcu č. 1/2007). K uvedenému vyslovil právny názor dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 22.07.2020 sp. zn. 8Cdo/206/2019, v ktorom dovolací súd uviedol, že ...“neobstojí tvrdenie, že žalobca mohol škodu (pokiaľ išlo o finančnú hotovosť uloženú v trezore) minimalizovať, ak by odvádzal tržby do banky denne (a preto nesie zavinenie na jej vzniku), keďže ani táto skutočnosť nebola v priamej príčinnej súvislosti s konaním páchatel'ov, ktorým bolo „uľahčené“ odcudziť hodnoty z trezoru práve tým, že na prístup k nemu nemuseli prekonať žiadnu prekážku...“ a ...“výška finančnej hotovosti ponechaná v trezore, resp. denné neodvádzanie finančnej hotovosti do banky nebolo príčinou vzniku škody na majetku žalobcu...“ . Týmto vysloveným názorom dovolacieho súdu je odvolací súd viazaný, rovnako ako súd prvej inštancie, preto tržbu neodvedenú za niekoľko dní a tak isto hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30 g, nachádzajúce sa v trezore, považoval za schodok na zverených hodnotách.

58. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil ani s názorom súdu prvej inštancie, že sumu za výkup zlata žiada žalobca uhradiť dvojnásobne, raz ako neodvedenú tržbu vo výške 4.401,83 eur (čo má vyplývať z vyčíslenia finančnej hotovosti na č. l. 110 súdneho spisu) a zároveň aj zvlášť ako sumu 2.563,60 eur za 145,97g Au z výkupu, nakoľko podľa názoru dovolacieho súdu išlo iba o zlú interpretáciu predloženého dôkazu, keď z vyčíslenia finančnej hotovosti, nachádzajúceho sa na č. l. 110 súdneho spisu vyplýva, že suma 2.648,03 eur, ktorá je tam uvedená ako výkup Au, v skutočnosti predstavuje sumu vyplatenú žalobcom za vykúpené zlato, teda jedná sa o sumu odpočítanú od počiatočného stavu bežného mesiaca, tržby za kontrolovaný mesiac podľa ERP, odvodov tržby do banky a cez terminál, výdaj a drobný nákup s tým, že celkový zistený rozdiel bol v sume 4.401,83 eur, ktorá suma predstavuje zistený rozdiel na finančnej hotovosti, ktorá sa mala nachádzať v pokladni. Záver súdu prvej inštancie, že žalobca si preto účtoval sumu za výkup zlata dvojnásobne, preto nezodpovedá zistenému skutkovému stavu veci a bol nesprávny.

59. Pokiaľ sa jedná o súdom prvej inštancie nepriznanú DPH, ani s týmto sa odvolací súd nestotožnil. Z ust. § 53 ods. 5 zák. č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty vyplýva, že povinnosťou platiteľa DPH je, aby v prípade krádeže tovaru, pri ktorom bola DPH nároková na odpočet, bola táto daň odvedená späť do štátneho rozpočtu. Žalobca v konaní preukázal (dokladmi z č.l. 120 – 129), že DPH z krádeže v sume 1.220,19 eur štátu zaplatil, preto odvolací súd bol toho názoru, že žalobcovi patrí náhrada škody za odcudzené zlaté šperky vrátane dane z pridanej hodnoty, keďže žalovaná zodpovedá za skutočnú škodu, teda je povinná nahradiť zamestnávateľovi celý schodok zistený na zverených hodnotách.

60. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP v napadnutom výroku II. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

61. Keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. podľa § 388 CSP zmenil, v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP nanovo rozhodol o nároku na náhradu trov konania, a to podľa pomeru úspechu vo veci v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP. V danej veci sa žalobca domáhal zaplata sumy 17.201,59 eur s príslušenstvom, v konaní bol úspešný celkovo v sume 3.532,74 eur s príslušenstvom a neúspešný v sume 13.668,85 eur s príslušenstvom. Žalobca tak bol v konaní úspešný v pomere 21 % a neúspešný v pomere 79 %, pričom pomer úspechu a neúspechu je potrebné odrátať. Na základe uvedeného potom možno konštatovať, že celkový úspech žalovanej, ktorá bola v konaní úspešnejšia, predstavuje sumu 79 % - 21 % = 58 %. Preto odvolací súd výrokom II. rozhodol tak, že zaviazal žalobcu zaplatiť úspešnejšej žalovanej náhradu trov konania vo výške 58 % s tým, že v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

62. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).